

POSTANOWIENIE

26 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

na posiedzeniu niejawnym 26 października 2023 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa T.N. i M.N.

przeciwko J.K.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej J.K.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z 21 stycznia 2022 r., I ACa 1730/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 21 stycznia 2022 r. (sygn. akt I ACa 1730/21) pozwany J.K. oparł wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przesłankach określonych przez art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do przesłanki istotnego zagadnienia prawnego należy stwierdzić, że skarżący sformułował je w postaci skierowanych do Sądu Najwyższego następujących zapytań: „Czy do szkody powstałej już po prawidłowym wykonaniu przez dłużnika zobowiązania z umowy o dzieło i z umowy przechowania można stosować reguły odpowiedzialności z art. 471 i nast. k.c.” oraz „w jakim zakresie do umowy przechowania stanowiącej jedynie uzupełniający element stosunku prawnego (w tym przypadku umowy o dzieło) stosuje się przepisy k.c. o przechowaniu, przy przyjęciu, że stosuje się je jedynie odpowiednio”.

Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. uznaje się zagadnienie nowe i dotychczas niewyjaśnione. Zagadnienie to musi mieć charakter istotny i być zagadnieniem ściśle jurydycznym, tj. dającym się przedstawić w

sposób syntetyczny i oderwany od kontrowersji dotyczących ustaleń faktycznych lub oceny dowodów (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 grudnia 2008 r., III CSK 285/08, IC BSN 2009, nr 4, s. 48). Chodzi przy tym o zagadnienie o charakterze abstrakcyjnym, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudence, a jego rozstrzygnięcie będzie miało znaczenie nie tylko dla oceny konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Z tej przyczyny przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej z powołaniem się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga wykazania przez skarżącego, że w sprawie występuje zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Wymogi te nie zostały przez skarżącego spełnione. Odnośnie do pierwszego zagadnienia sformułowanego przez skarżącego, wywód na okoliczność jego wystąpienia ograniczył skarżący do zaprezentowania rozważań dotyczących stanu faktycznego sprawy oraz jej oceny prawnej dokonanej przez Sądy obu instancji. Jeżeli chodzi o drugie rekomendowane Sądowi Najwyższemu zagadnienie to wskazać należy, że orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że umowa o oddaniu samochodu do naprawy jest umową mieszaną, do której stosować należy przepisy umowy o dzieło i umowy przechowania. Obowiązek przechowania jest nie tylko wynikiem zawarcia umowy przechowania *sensu stricto*. Obowiązek zachowania rzeczy ruchomej w stanie niepogorszonym z obowiązkiem jej zwrotu na rzecz osoby powierzającej wynikać może także z szeregu innych stosunków zobowiązaniowych, zaś przede wszystkim ze stosunków, których przedmiotem jest świadczenie usług, względnie wykonanie dzieła. W istocie bowiem wykonanie innej usługi może być uzależnione właśnie od przejściowego powierzenia na przechowanie danej rzeczy wykonującemu określoną usługę, czy też określone dzieło, a bez oddania rzeczy w przechowanie wykonanie usługi (czy dzieła) nie byłoby możliwe. Umowa o oddanie samochodu do naprawy nie jest więc tylko umową o dzieło, w której element przechowania nie odgrywa zasadniczej roli, lecz jest to umowa mieszaną, do której należy stosować przepisy umowy o dzieło i umowy przechowania (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 25 listopada 2004 r., V CK 235/04, niepubl. oraz z 25 września 2002 r., I CKN 979/00, niepubl.). W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie

skargi kasacyjnej nie wskazano przekonujących argumentów na rzecz innego rozwiązania tego zagadnienia prawnego. W konsekwencji należy stwierdzić, że zaprezentowane przez skarżącego zagadnienia nie posiadały waloru „istotności”, który determinowałby przyjęcie jego skargi do rozpoznania przez Sąd Najwyższy.

Nie odniosła również skutku przesłanka oczywistej zasadności skargi. W tym względzie wskazać należy, że wyróżniona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zachodzi wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Do wykazania oczywistej zasadności skargi powinno wystarczyć jedno konkretne twierdzenie, jedna stanowcza, przekonująca od razu teza, wskazująca racje podważające rozstrzygnięcie poddane krytyce i zaskarżeniu. Na tym właśnie polega „oczywista” zasadność środka zaskarżenia w rozumieniu przyjętym w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 17 grudnia 2019 r., IV CSK 307/19, niepubl.). Tych wymogów nie spełnił skarżący wywodząc oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) z twierdzenia, że „w niniejszej sprawie szkoda wystąpiła już po wykonaniu całości umowy przez powoda, a więc nie ma podstaw do tego, by za podstawę jego odpowiedzialności przyjmować art. 471 i nast. k.c. Szkoda nastąpiła już po całkowitym spełnieniu świadczenia przez pozwanego, a więc przyjęta podstawa prawna jest w sposób oczywisty błędna. Powodowie nie wykazali natomiast w postępowaniu przesłanek żadnej innej podstawy odpowiedzialności, choćby odpowiedzialności deliktowej”. W efekcie Sąd Najwyższy nie dopatrzył się przesłanek, które przemawiałyby za przyjęciem skargi kasacyjnej pozwanego do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

(M.M.)

[ał]